

EI TÄÄLLÄ OLE HIRVIÖITÄ

Kirjoittanut ja kuvittanut
Kory Merritt

Suomentanut
Outi Järvinen

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

*Äidilleni Patti Pedersen Merrittille,
entiselle opettajalle, joka luki minulle paljon
kirjoja ja täytti lapsuuteni ihanilla muistoilla.*

Englanninkielinen alkuteos *No Place for Monsters*.

Copyright © 2020 by Kory Merritt.

Illustrations copyright © 2020 by Kory Merritt.

First published in USA by Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company,
Boston – New York. All rights reserved.

Published in agreement with Writers House, New York,
represented by Ia Atterholm Agency, Sweden.

Hand-lettering by Kory Merritt.

Cover and interior design by Celeste Knudsen.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50148-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

On ilta.

Pinkki taivas muuttuu violetiksi.

Tunnet viileän yötuulen.

Kuulet kuivan heinän kahinaa
ja tuulen lennättämät lehdet
tyhjällä tiellä.

Varjot hiipivät lähemmäs.

Kerran pelkäsimme noita varjoja.

Muistatko?

Olet kuullut ne tarinat.

Tarinat hirviöistä.

Möröistä, peikoista, kummituksista,
jotka odottelevat pimeydessä.

Mutta siitä on jo aikaa,

silloin metsät olivat vielä uhkaavia
ja varjot kesyttömiä.

Nyt olemme turvassa.

Ei täällä ole
hirmviöitä.

Luku 1: Kuka Cindy?

Maanantaiyönä kello
kaksi Cindy Fogle
alkoi kirkua.

Kun vanhemmat ehättivät katsomaan, Cindy
istui sängyssä hikisenä, silmät selällään. *Varmaan
painajaisia*, äiti ajatteli, ja Cindy pääsi vanhempien
väliin nukkumaan.

Tiistaiyönä Cindy heräsi varttia vaille kaksi. Hän oli pahasti poissa tolaltaan eikä rauhoittunut millään.

Uni ei ottanut tullakseen edes vanhempien välissä, sillä Cindy vain höpisi jostain *tosi pitkästä* tyypistä.

Keskiviikkona se alkoi heti puolenyön jälkeen. Cindy aneli, että pääsisi taas vanhempien huoneeseen nukkumaan. Oma huone oli paha.

Ja sängynalus se vasta paha olikin.

Isä konttasi kurkistamaan sängyn alle. Huomaatko? Ei hirviöitä. Ei ”tosi pitkää typpiä”. Pelkkä pupupehmo, jota isä ei muistanut ostaneensa.

Lopulta vanhemmat kuitenkin antoivat periksi, ja kun Cindy asettui mukavasti heidän väliinsä nukkumaan, isä vannoi hiljaa mielessään, että tämä olisi viimeinen yö.

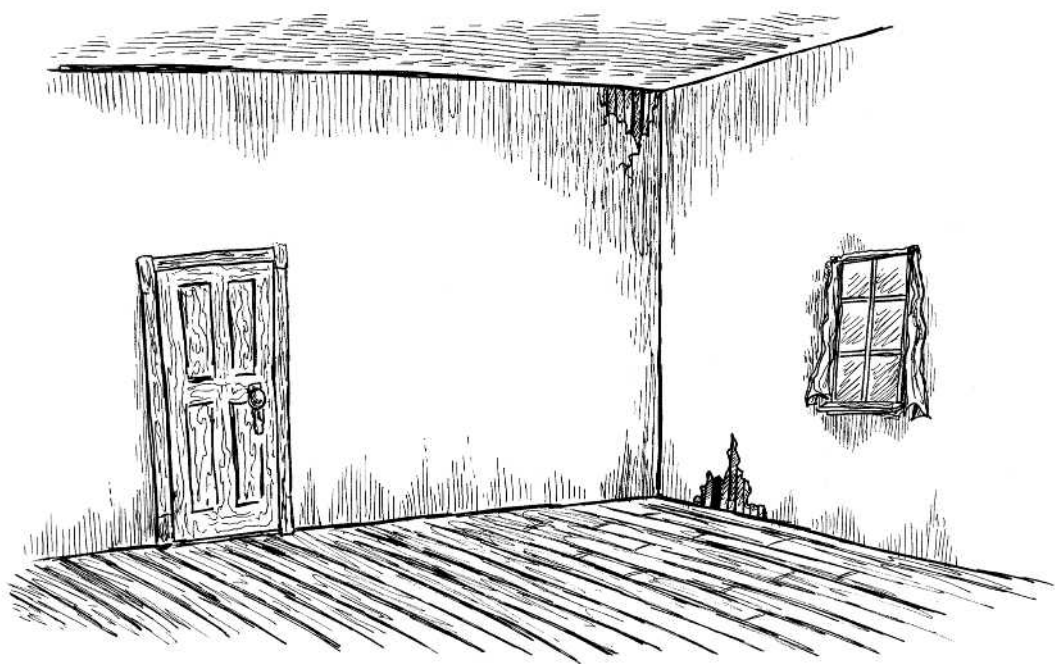
Torstaina keskellä yötä äiti heräsi vaimeaan hankaavaan ääneen. Hän pidätteli hengitystään ja kuunteli.

Ei mitään.

Ehkä se oli jääkaappi tai lämpöpumppu tai jokin muu sellainen outo kodin ääni, jonka huomaa vain öisin. Äiti nukahti uudelleen.

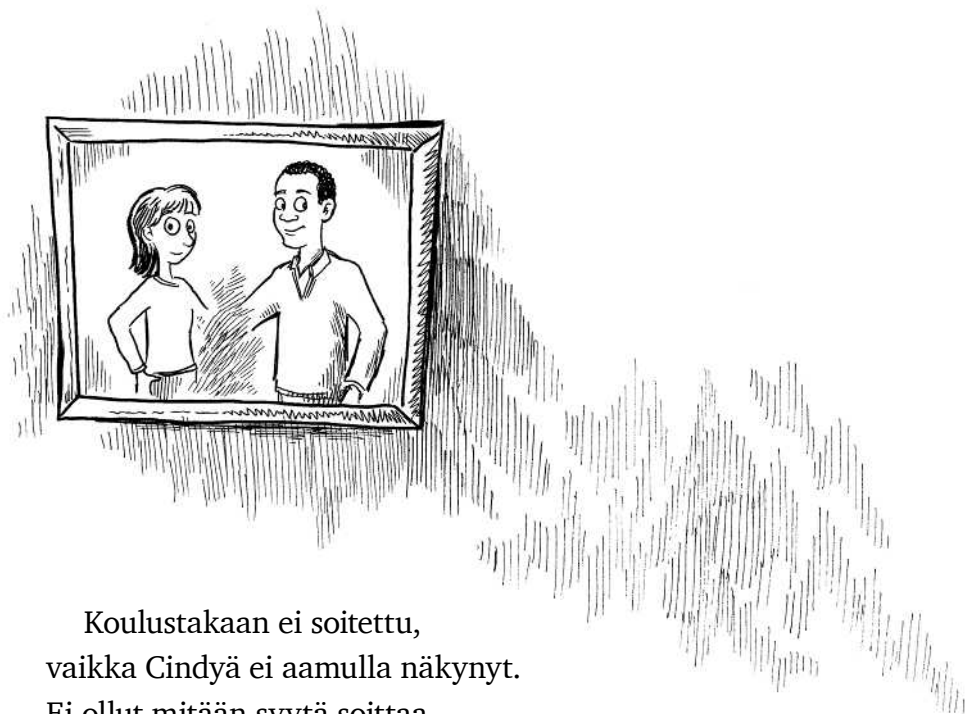
Herra ja rouva Fogle heräsivät varhain aamupuuhiinsa, eivätkä he edes huomanneet, että Cindy oli poissa.

Cindyn huone oli tyhjä. Täplikäs tapetti, ponijuliste, Helinä-lakanat, lelulaatikko ja kaappiin ripustetut vaatteet – kaikki poissa.

Tai ei poissa. Vaan niin kuin *niitä ei olisi koskaan ollutkaan*. Talossa oli vain tyhjä huone, johon herra Fogle oli ajatellut raahata biljardipöydän.

Entä perhekuva käytävän seinällä? No, se oli vielä paikoillaan. Foglen pariskunta piteli siinä toisiaan kädestä ja hymyili kameralle. Heidän välissään ei ollut Cindyä. Miksi siellä olisi joku Cindy ollut? Ei heillä ollut tytärtä.

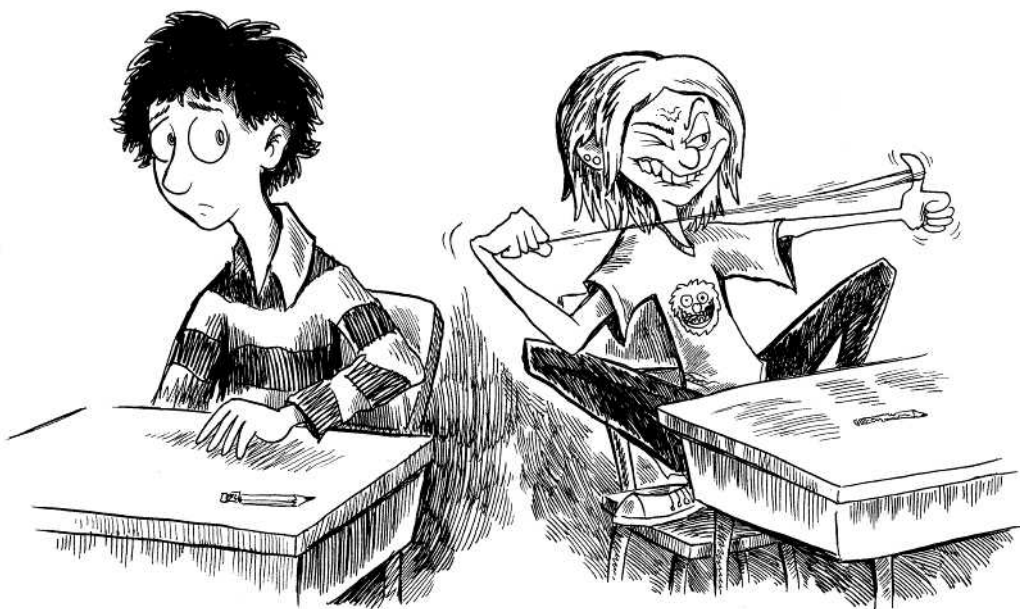

Koulustakaan ei soitettu,
vaikka Cindyä ei aamulla näkynyt.
Ei ollut mitään syytä soittaa.
Kaikki oppilaat olivat paikalla.

Ai kuka?
Kuka Cindy?

Luku 2: Levi ja Kat

Levi ei olisi halunnut tehdä parityötä Kat Bombardin kanssa.
Tuskin kukaan olisi halunnut.

Mutta opettaja päätti parit, ja hän oli jo kolmen kouluviikon aikana käyttänyt Katin hiljentämiseen kaikki opettajain käsikirjan keinot: hän oli nuhdellut, soittanut kotiin, jättänyt välitunnin ajaksi luokkaan, käynyt kasvatuskeskusteluja...

Viimeisenä oljenkortena opettaja siirsi Katin istumaan kaikkein hiljaisimman oppilaan viereen.

Kun luokassa alettiin tutkia selkärangattomia lajeja, Levi ja Kat saivat aiheekseen portugalinsotalaivan, meduusaa muistuttavan merieläimen, jolla on pinnan yläpuolella kaunis purje ja pinnan alla vaaralliset polttiaislonkerot.

Mutta Kat ei oikein saanut hommia aloitettua...

Kun Kat alkoi esittää Yodaa, Levi menetti viimein malttinsa.
”Aiotko sä auttaa tässä?”

”Auttaa en voi”, vastasi Yoda. ”Liian vaarallista olla saattaa.”

”Miten opiskelu voisi olla vaarallista?”

”Mun kohdalla voi”, Kat vastasi. ”Mitä enemmän mä tiedän, sitä suuremman vaaran mä aiheutan.”

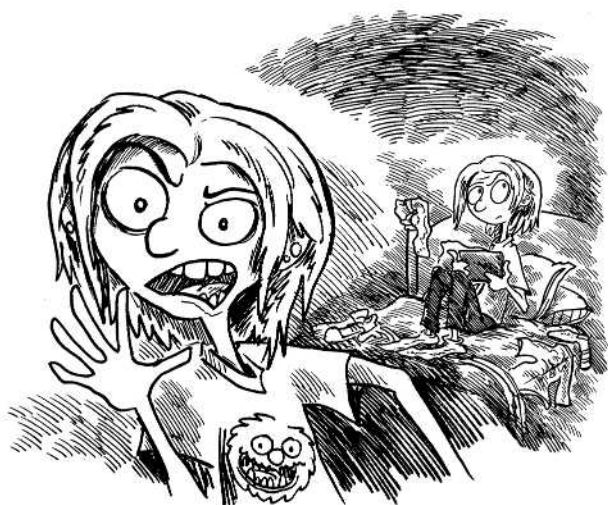
”Häh?”

”Kuule. Jos tieto menee mun aivoihin, NE pääsee siihen käsiksi ja käyttää sitä meitä vastaan.”

”Ketkä ne?”

Kat vastasi kuiskaten: ”Ne... on avaruusolentoja, jotka kävi mun luona viime kesänä.”

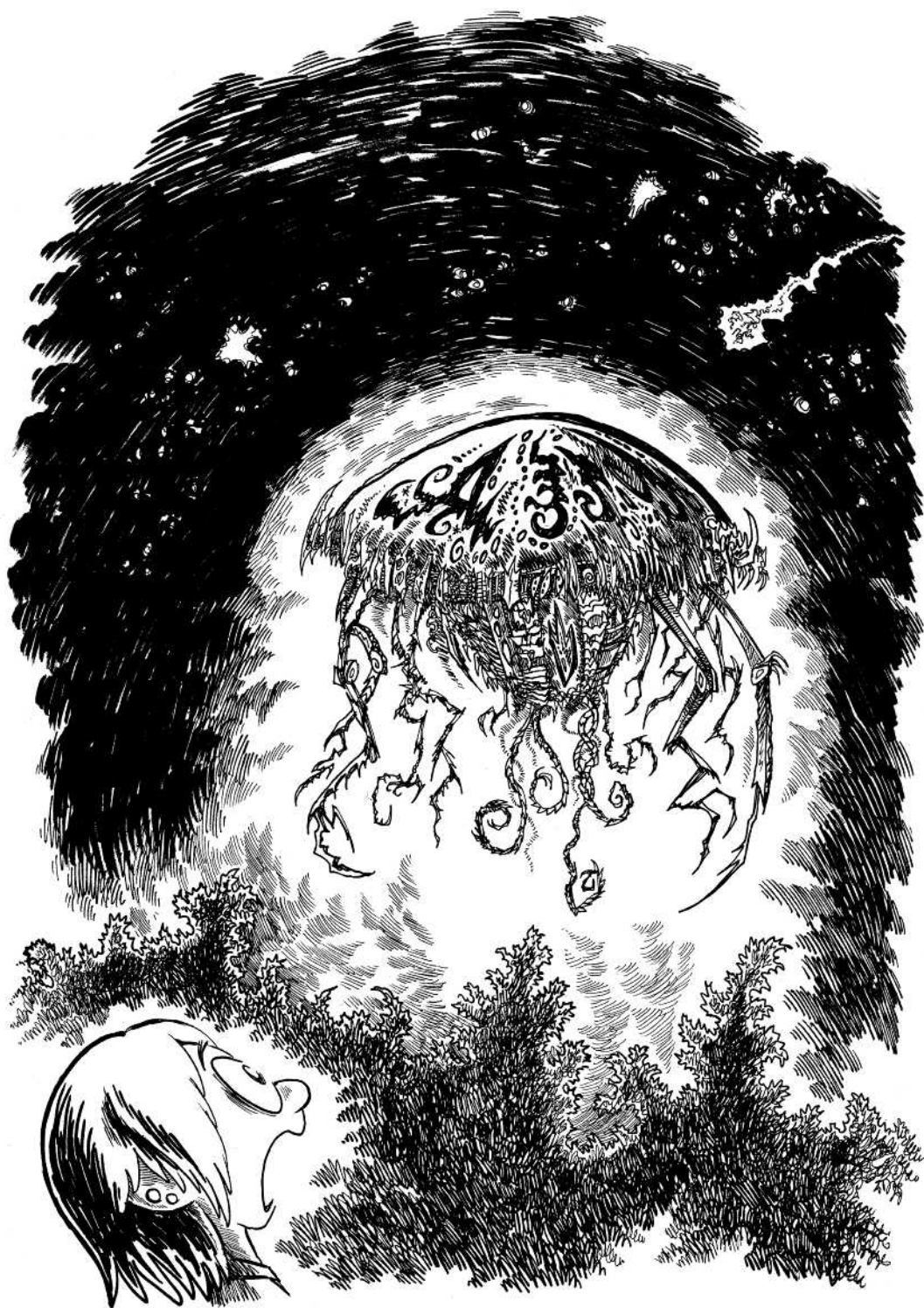

Levi tuhahti ja päätti jatkaa hommia.

”Silloin oli kuuma ja kostea yö”, Kat kertoi. ”Mä kuulin yhtäkkiä ulkoa omituista huminaa... Niinpä hiivin takapihalle,

ja pian mun kaikki molekyylit alkoi täristä. Jopa hampaitten hermoja kihelmöi... Sitten mä katsoin ylöspäin...”

"Ja näit
avaruusaluksen",
Levi jatkoi. "Niin
varmaan!"

"Se on puhdas
totuus!" Kat väitti.
"Mä vannon!"

"Pidätkö sä mua
ihan tyhmänä?"
Levi kysyi.

"Tota... Mitä
sitten tapahtui?"

"No siis... Yritin
paeta, mutta mut
vietiin *kauhun*
yliulotteiseen
laboratorioon!"

”...Ja kun ne oli tutkineet aivot läpikotaisin, ne palautti mut omaan sänkyyn, mutta sitä ennen ne tyhjensi multa muistin.”

”Hetkinen”, Levi sanoi. ”Jos ne pyyhki sun muistin, miten sä osaat nyt kertoa niistä tapahtumista?”

Kat pohti asiaa. ”Ehkä niiden muistinpyyhkijä oli epäkunnossa. Tai ehkä mulla on niin vahva aivokuori, että säde ei lävistänyt sitä.”

Levi ei ollut siitä kovin vakuuttunut.

”Joka tapauksessa, sen takia mä en pysty tekemään sun kanssa tätä typerää parityötä! Mitä enemmän tiedän, sitä vaarallisemmaksi tulen.”

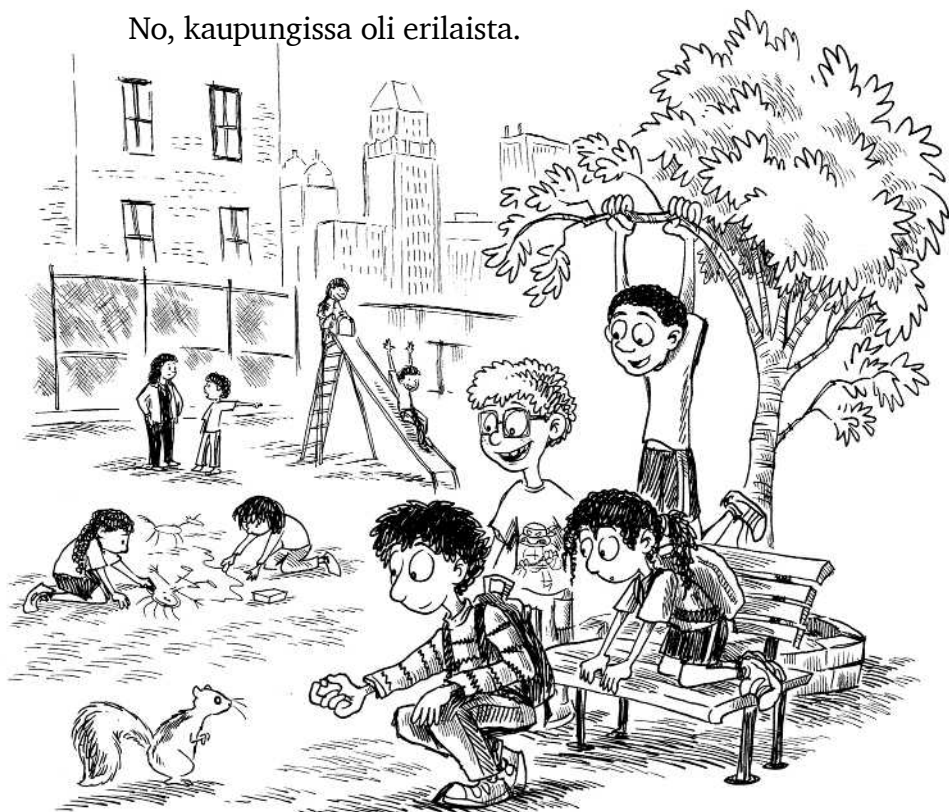
”Than sama. Tämä on jo valmis”, Levi sanoi ja kirjoitti oman nimensä paperin ylälaitaan. Ennen palautusta hän kuitenkin hetken epäroityään lisäsi myös Katin nimen.

Luku 3: Yksin

Levi oli muuttanut Cowslip Groveen vasta puoli vuotta sitten eikä ollut vielä oikein kotiutunut. Eivät luokkatoverit olleet varsinaisesti ilkeitä. Jotenkin vain...

No, kaupungissa oli erilaista.

Siellä Levin maailma oli tuttu ja kotoisa. Perheen pieni asunto oli täynnä elämää. Äiti työskenteli varastolla päivät ja maalasi maisemia illat. Isosisko Regina oli kiinnostunut pelkästään musiikista ja liikunnasta, ja isä matkusti yhtenään ulkomaille töihin.

Lisäksi Levillä oli pikkusisko Twila, joka oli hänelle kaikkein läheisin ihminen koko maailmassa.

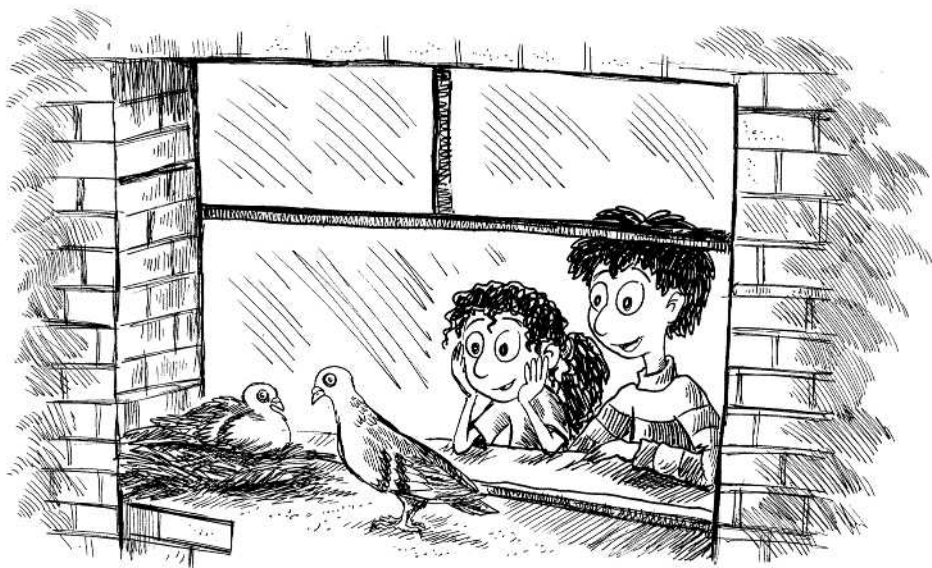
"Mitkä noiden pulujen nimet olikaan?"

"Bert ja Bernice."

"Onko ne naimisissa?"

"Kai ne on. Niillä on pesä täynnä munia."

"Kunpa tulisi pian poikasia!"

Mutta sitten kaikki muuttui ja Levin oma pieni maailma mullistui kokonaan.

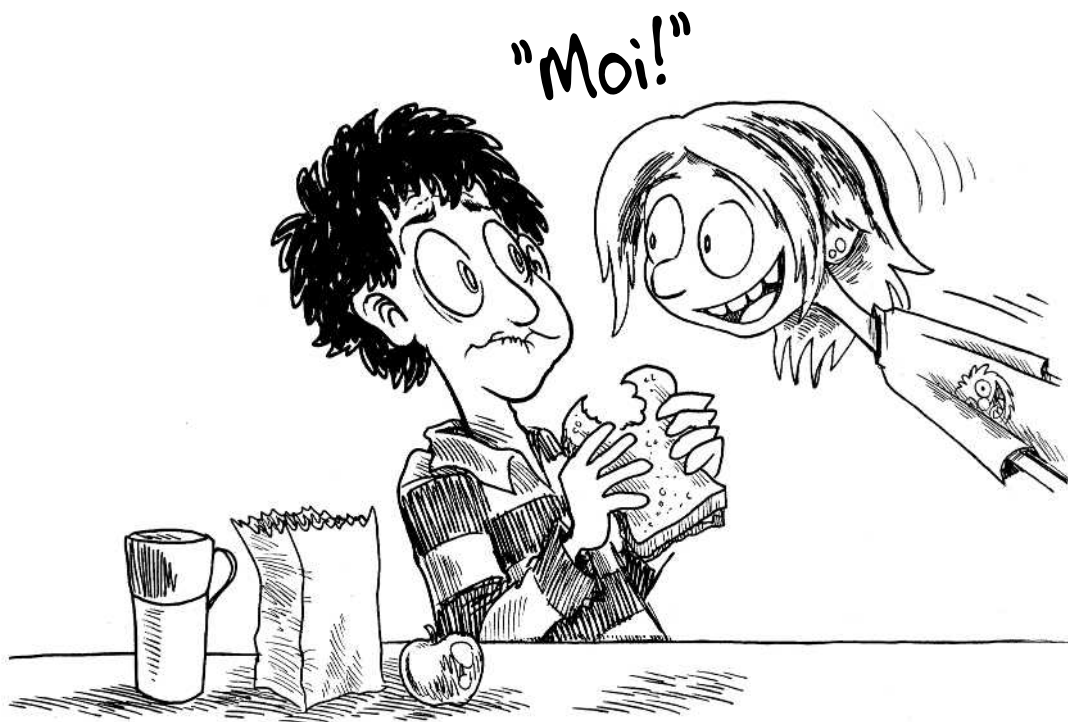

Ensin isä ja äiti riitelivät pitkään, sitten isä lähti taas ulkomaille. Sen jälkeen Levi ei ole nähnyt häntä kertaakaan.

Seuraavaksi äiti päätti, että perhe kaipaas uutta alkua. Hän löysi töitä Syltityvaaran jäätelötehtaalta, turvallisesta pikkukylästä nimeltä Cowslip Grove.

Se oli tapahtunut toukokuussa. Nyt oli syyskuu, eikä Levillä vielääkään ollut koulussa yhtään ystävää. Hän istui ruokalassa yksin joka ikinen päivä.

Ei se häntä haitannut. Olipahan tarpeeksi tilaa. Levistä oli mukavaa pureskella kunnolla äidin tekemää juustosinappileipää. Hänestä oli mukavaa –

Myös Kat Bombard söi yleensä yksin, sillä ruokalan tädit passittivat hänet aina salin nurkkaan istumaan. Juuri tänä päivänä hän ei ollut vielä ehtinyt joutua eristykseen.

”Mitä?” Kat kivahti. ”Enkö mä saa istua tähän? Tämä on vapaa maa!”

Levi katsoi Katin tarjotinta, jossa huojuui kokonainen vuori muoviin käärittyä ruokaa. ”Onpa terveellistä”, hän mutisi.

”Aivoruokaa!” Kat sanoi. ”Sylttyvaaran jäätelö se vasta on herkkua!”

”Mun äiti sanoo, että se on täynnä kemikaaleja”, Levi ilmoitti. ”Ja äiti tietää – se on töissä Sylttyvaaran jätski-varastolla.”

”Joo joo, ihan sama. Meillä on nyt tärkeämpiä puheenaihteita. Kuten avaruusoliot ja sellaiset.”

Levi kohautti harteitaan ja haukkasi leipää.

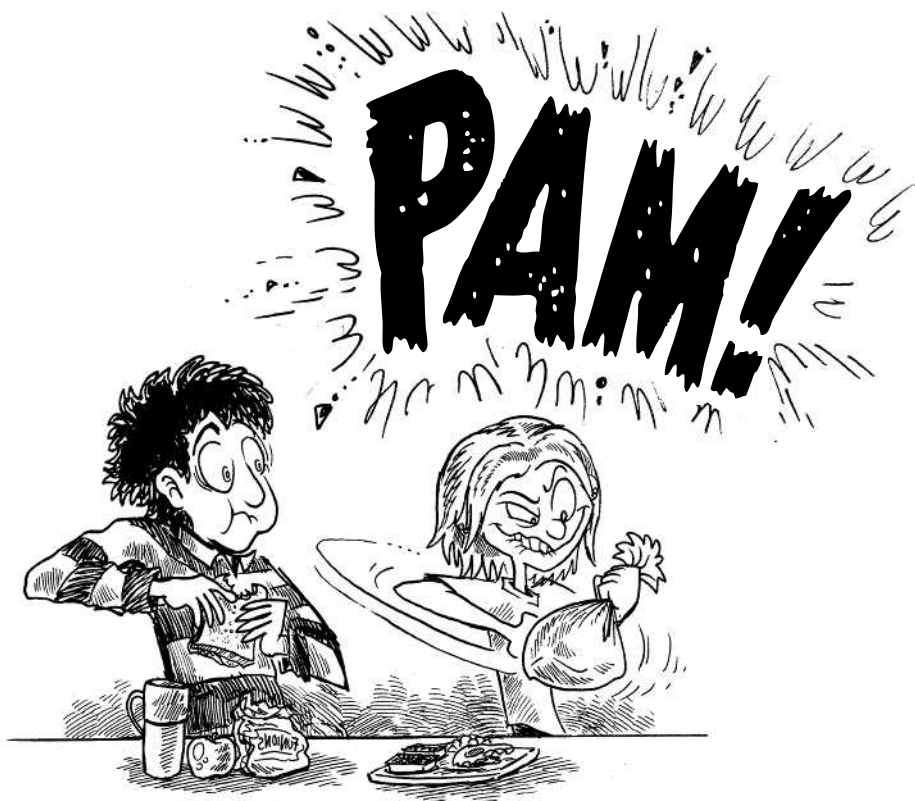
”Nimittäin”, Kat sanoi suu täynnä jäätelöä, ”nyt kun mä olen kertonut sulle intergalaktisesta pahuudesta, mun pitää kertoa sulle loputkin siltä varalta, että katoan.”

Levi kohautti jälleen harteitaan.

”Sulla on kyllä todella eloisat hartiat. Saatko sä kramppeja tai jotain?”

Levi pakottautui pitämään hartiansa paikoillaan.

”Muista, että kohtaamisesta ei toistaiseksi saa kertoa kenellekään. Ei ole syytä lietsoa vielä paniikkia. Hei, tarvitsetko vielä tuota pussia? Haluatko nähdä siistin tempun?” Kat nappasi pussin, jossa Levi oli tuonut leipänsä, puhalsi sen täyteen ilmaa ja

Levi ja Kat söivät siis tänäänkin yksikseen.

